

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 159.

V Ljubljani, v soboto 16. julija 1887.

Letnik XV.

Uboštvo.

II.

Kak razloček med delavcem in kapitalistom, med revežem in bogatinom! Ali so te razmere natorne, zdrave?

Uboštvo je naravna, v svetovnem moralnem redu utrjena prikazen; za to resnico pozivam na pričo zgodovino človeštva. Vendar se bojim, da se bo ta trditev marsikteremu bralcu zdela čudna, celo neopravičena in neresnična, posebno, ker sem v prejšnjem članku slikal nenaturno razmero med številom in imetjem revežev in bogatinov. Take razmere pač niso natorne, si misli razumni bralec in prav ima, ker so ravno te nezdrave razmere večidel krive, da države propadajo in z njimi izmirajo narodi. Trdeč toraj, da je revščina utrjena v npravnem svetovnem redu, hočemo le reči, da imetje med ljudmi ne more biti nikdar enako razdeljeno; da imajo vedno med ljudmi nekteri čez potrebo, drugim primanjkuje pa za potrebo, to je utrjeno v človeški natori; zato je bilo tudi vedno tako. In kjer in kadar je ljubezen, ktere vir je trdno versko prepričanje, po svoje izravnavala to nasprotje med ljudmi, so bili ljudje srečni, narodi zadovoljni, države močne, ker se jim ni bilo bati narodno-gospodarskih polumov, dasiravno sta se srečevala tudi v takih državah bogatin in revež.

Kako smešno-otroče so toraj ravnali vročerkvni naprednjaki v letih 48 in sledečih, ki so med drugim v svojem programu imeli tudi stavek: „Mi hočemo odpraviti siromaštvo! Vravnali bodemo vse tako, da bodo mogoče vsakemu živeti od dela svojih rok; kjer ne bode zadostovalo delo, ondi priskočijo ljudem na pomoč podpiralne zveze, zavarovalnice, društva, hranilnice itd., vsak bode za-se preskrbljen in človeka ne bode treba naslanjati na človeka.“

Lahko je tako govoriti, a kaj tacega izvršiti je nemogoče. Toda recimo, da tudi lahko dosežemo. Kaj potem? Ali si smemo želeči take sreče? Kaka bi bila ta sreča? Človek bi ne potreboval človeka, vsako delo bi bilo plačano; sočutje, nesebična pomoč, radovoljni darovi, hvaležnost, ljubezen, vse to

bi bilo ljudem pri teh razmerah tuje; toraj vse ljubeznjivo, vzvišeno in plemenito bi pregnali iz človeškega srca, češ, vse to je nepotrebno! Ali bi se človek mogel navduševati za tako srečo, ko bi bila tudi mogoča; vneti se za razmere, v kterih bi moral živeti človek, a odložiti vse človeško?

Toda ni se nam bati takih preosnov, ker so nemogoče. Kdor hoče bēdo odpraviti, tak odpravi prej nered, bolezn, natorne nezgode itd. Ljudem treba delati, ako se hočejo skromno preživeti, toda kako naj bolnike, onemogle stare, slabotne otroke živi delo; kako naj živi delo družine, ki povprašujejo po njem, a ga ne najdejo?

Res je, da v takih slučajih mnogo pomagajo podporna društva, hranilnice, toda vsemu včasih tudi ne morejo kaj. Kaj pač opravijo pri nepričakovanih, nenavadnih nesrečah? Če povodnji, potresi, viharji, ali vojske divjajo in za seboj zapuščajo strašno siromaštvo, kako bodo tedaj taka društva kos svoji nalogi, ako bi ne bilo vzajemnosti, ljubezni, radodarnosti med ljudmi?

A takih nenavadnih nezgod še treba ni, da bi se pokazalo, da revščine nikdo ne more popolno odpraviti; tudi v vsakdanjem življenju najnavadnejše prikazni nas tega prepričujejo. Lepo razvija in dokazuje to misel Dupanloup, rekoč: „Zadovoljni moramo biti, pravite, delati moramo. Izvrstno! Toda kako pa, če ne moremo biti zadovoljni, če ne moremo delati? Kako, če čestokrat revež ni sam kriv siromaštvu, če se ne more izogibati nezgodam, kakor bi sam rad? Poglejmo, pogledajmo v življenje, kakoršno se nam kaže sleherni dan: otrok izgubi svojo mater, sin-vojak zapusti očeta — starčka, nalezljive bolezn se širijo, nesrečnež pride ob pamet, oslepi, ogluš, družina se okuži npravno in telesno, ječe zapuščajo jetniki, kterih se svet sramuje in brani; tu smrt neusmiljeno kosí, tam prepotrežno prizanaša; stroj jemlje zaslužek rokodelcem; podzemljice gnjujejo, trtna uš se razširja; uboga žena izgubi kravo-jediničo, koč uborna a prepotrebna pogori... Vse to in še več godi se sleherni dan in ti, vēda preširna, povej mi, povej, kaj porečeš nato, kaj storiš zato, kako vsemu temu pomagaš? Ali toraj ne živimo na planetu, kjer velika množica, da, skoro vsi ljudje, komaj toliko pridobē da, si ohranijo življenje,

da se poté in borē dan na dan samo zato, da ne umrjejo?“

In dasi je vedno tako bilo in tako tudi ostane, hočejo vendar-le nekteri kratkovidneži odpraviti siromaštvo z državnimi zakoni, drugi zopet z obēno preosnovo, če tudi nezakonito. Zastonj! Razmere se bodo sicer spremenile, toda kako? Imetje prešlo bo iz enih rok v druge, siromaštvo bode pa le še večē, ker ob takih prilikah zadevajo človeštvo nenadne, velike nezgode, ki imajo svoj vir v sebičnosti človeški.

„Premišljujoč te žalostne razmere, pravi Dupanloup, hitel sem v samoto ter ondi iskal tolažila in pomoči in našel sem oboje v ljubezni. Toda opazujoč, kako lepa je ljubezen, kako krasna so njena dela, zamudil sem se dolgo pri njej, ker od veka do veka sem hitel za sledmi, ki kažejo dela ljubezni; prišel sem slednjič do časov apostolskih, in tu se mi je pokazala ljubezen v najlepšem svitu. Še dalje sem hotel, toda luč je vgasnila in povsod strašna tema; in ko vstopim v to nočno tmino, bilo me je groza. Dva svetova se odpirata pred menoj: prvi razsvitljen s svetlom ljubezni; drugi: brez ljubezni, ležeč v temoti in smrtni senci! In med tema svetovima dviga se in gori proti nebesom svetel križ in na križi, o čudo, s srcem prebodenim in z razpetimi rokami, Jezus: Bog ljubezni!“

Stoječ na tej gori, ki deli čase in loči svetove, ozirajoč se na eno stran po vabljivi svetlobi, in strmeč pred temo na drugi strani, poslušam zoperne, neskladne glasove. Ljudje dandanes preklinjajo, kar je človeštvo v prejšnjih stoletjih blagoslovljalo: Svoboda, enakost, ljudomilost, bratstvo, take in enake besede, kterih so se od nas učili, izgovarjajo in jih proti nam obračajo; vendar se vsi, v zlobnosti si enaki in zedinjeni, medsebojno sovražijo in črtijo, da, tudi pobijajo!“

In taki, naj rešijo socijalno vprašanje, da zmanjšajo siromaštvo v tem solznem domu?! In taki si izvolijo za geslo: Mi hočemo odpraviti siromaštvo?!

LISTEK.

Pismo iz tujine.

Iz Nazareta v Kajfo.

Bilo je zgodaj zjutraj 23. maja, ko smo že sedeli v sedlih naših kljuset. Ravno za odzdrav bil nam je zvon, ki je dan naznanujoč samo trikrat po tri udarce zazvonil. Lepo se sliši tukaj spomin Gabrijelovega pozdrava in še posebno, ker tako lepo doni. Poslala je ta zvon neka francoska grofinja kot dar. — Hajd' le naprej jeden za drugim čez kamnite robove hribov! Ondotni konji gredó kakor koze še po tako strmih in slabih potih. Srečalo nas je mnogo žensk, ki so nesle v okroglih bakrenih širokih skledah mleko v mesto. In ravno tam mora človek dobro pogledati, če je možki ali ženska. Vsi nosijo nekake modrikaste halje in okoli glave so nekaj oviti in opaženi. Nemci so rekli, da se le po brkah možki od ženske loči. Kake tri ure dalje so nekoliko bolj lepe ravnine, polne rumene pšenice, ktero so že

tudi želi. Večina bila je iz bližnjega mohamedanskega sela, ki se imenuje Šefā Amār. Došli in zadaj pustili smo tudi kakih 30 velblodov, ki so bili s pšenico otovorjeni. Zdelo se mi je, da nese vsak kakih 50—60 naših snopov. Vsi, eden za drugim, privezani za gobce, korakajo počasi; prvi je vedno le za osličjevo sedlo privezan, na katerem sedi kak mal deček in vso to „procesijo“ vodi. Ako se mohamedanu ne ljubi odvezati velblodov in pšenice raz žival vzeti, poležejo se otovorjeni na solcu, kjer večkrat tudi prihodnjega dne pričakajo v takem stanu. Tudi s kamenjem otovorjene sem jih videl čez noč ležati. Zagledali smo v daljavi na dolgo potegnjeno goro Karmelsko, kteri na drugi strani že morje vznožje spira. Tu smo šli čez lep kakor nasajen oljkin gozdček; med drevesi ni bilo trave, toda mnogo bilo je debelega kamenja. Stopili smo raz konj in zavžili svoj zajutrek, ki ni brez črne kave arabske. Na zadnje nalomil je naš „mukari Ali“ brž bolj suhih oljkinih vej ter nam prav dobro gosto kavo skuhal. Menda je bila tudi zato dobra, ker je je bilo samo za pol jajčne lupine v posodici.

Nekoliko dalje se vidi morsko obrežje in mestice Kajfa. To primorsko mestice podobno je saj nekoliko našim evropskim ter leži na vznožji gore Karmelske. Čez morje proti vzhodu vidi se „Aka“. Mestice Kajfa ima okoli 6000 prebivalcev, kateri so pa po veri vsi zmešani: mohamedani, maroniti, grki, katoličani, judje, protestantje. Misliti se more, kako je mestice s tolikimi verami. Živē se deloma z obrtnijo, deloma z ribarstvom in nekaj tudi s kmetijstvom. Na obrežji je pristanišče za ladije vseh velesil. V mesticu je tudi nekaj konzulatov in avstrijska poštna ekspedicijska.

Ko jašemo skozi mesto po debelem in tako polzkem tlaku, da so se naše kljuseta skoraj drsala, videli smo na neki steni zapisano: „Birra“. Kdo ne bi zaželjenega ječmenovega čaja poklical! Kar na kljusetih smo ga pili in še zadovoljni smo bili, akoravno je bil trikrat dražji, kakor pri nas. Sleherni si je mislil: no sedaj sem pa zdrav, da sem se le tega čaja nasrkal, posebno pa nek bavarski pivar. S tem smo vse palestinske bolezn zadušili. Potem smo jo počasi krenili proti višini, po nekoliko strmi, pa lepo

Politični pregled.

V Ljubljani, 16. julija.

Notranje dežele.

Nemški cesar Viljem pride 19. t. m. v *Gostin*. Tudi naš cesar pride gotovo tje; dan ni še določen.

Hrvatska vlada je razpisala volitev v Ivaniči na 28. t. m. Kakor znano, vlada zadnje volitve v tem okraji ni potrdila. Starčevićeva stranka priporoča dosedanjega zastopnika Josipa Gržanića, narodna stranka pa odvetniškega kandidata dr. Schwarz-a. Pred sestankom sabora vlada razpiše volitvi tudi v Novem in Brinju.

Iz Budimpešte poroča „Pol. Corr.“, da namerava **ogerska** vlada določiti proračun v drugi polovici prihodnjega meseca. Vsa dotična poročila o proračunu so bila prenatrgana, ker vlada bo znižala stroške za več milijonov in tudi dohodki bodo večji. Gledé davka na špirit se je ogerska vlada z avstrijsko že sporazumela. Osnova o davkih na sladkor ostane nepremenjena. Postavni načrt o javnih delih je tudi gotov.

Vnanje države.

Srbska vlada bo te dni izdala ukaz, s katerim se razpišejo volitve za skupščino. — Državni svetovalec Tuzaković je bil od vlade poslan v Čuprijski okraj, da se osebno prepriča o zadnjih nemirih. Sporočil je vladi, da pretepi niso bili političnega pomena. — „W. Allg. Ztg.“ hoče na vsak način vreči sedanje srbsko ministerstvo. Najprvo je poročala, da je kralj Milan brzojavil Kristiću, naj se vrne v Beligrad in prevzame vlado. Ker s tem Dunajski list ni dosegel svojega namena, objavil je te dni dolg dopis iz Srbije o nečloveških dogodkih, ki se vrše pod sedanjo vlado. Dopisnik pripoveduje, da v Srbiji mirne prebivalce kar na kole natikajo. In vsi ti nesrečneži so pristaši prejšnje vlade. Tem poročilom ne moremo verjeti, ker srbska vlada vendar ne bo posnemala turških trinogov.

Včeraj popoldne je princ Koburški vsprejel **bolgarsko** deputacijo. „N. Fr. Pr.“ poroča o vsprejemu: princ Ferdinand Koburški vsprejme danes bolgarsko deputacijo v grajščini Ebenthal. Predsednik Tončev nagovori princea. Za njim govori minister Čomakov kot zastopnik vlade. Deputacija upa, da bo princ odgovoril, kakor je bil brzojavil sebranju. Deputacija ostane še nekaj dni na Dunaji in počaka, kaj sklenejo države. Deputacija upa, da pride princ najpozneje v enem meseci v Sofijo. Z grofom Kalnoky-jem se deputacija ne bo razgovarjala, ker bo minister vnanjih zadev, Načević, storil potrebne korake pri naši vladi. — Včeraj se je z Dunaja raznesel glas, da princ ne prevzame bolgarskega prestola. To poročilo zdi se nam neverjetno. Princ je naznanil sebranju, da prevzame izvolitev, ako ga potrdijo vse države. Ker pa države še niso odgovorile, toraj se princ ni mogel kar čez noč premisliti in premeniti svoj sklep. Sicer pišejo časniki, da princova družina ni zadovoljna. Sploh pa so poročila tako različna, da je težko pravo in resnično uganiti. „Journal de St. Pet.“ piše: Princ Koburški ne pojde z deputacijo v Sofijo. Ako gre, s tem se ne bo zboljšal položaj, marveč še bolj zamotat. Če nekatere države potrdijo volitev, spoznale bodo, da strežejo le regentom, ki hočejo med državami delati razpor. Tudi Turčija ne bo potrdila volitve, dokler druge države ne pojasnijo svojega stališča. Iz vsega vidimo, da so koraki bolgarskih regentov brezuspešni. Kar se tiče Rusije, držala se bo dosedanje politike. — Na Dunaji še ničesa ne vedo o turški okrožnici. In če Turčija tudi razpošlje okrožnico, ne bo takoj naznanila svojega mnenja, temveč le druge države vprašala, kaj mislijo storiti. Kakor kažejo znamenja, Rusija ne bo potrdila volitve, in Francija se bo v tem vprašanju pridružila Rusiji. Nemčija se še ni odločila. „Nord. Allg. Ztg.“ piše, da iz nemške državne ustave ni razvidno, kaj bi moral nemški cesar storiti gledé te zadeve. Po Berolinski

pogodbi mora nemški cesar sodelovati pri bolgarski zadevi, toda le toliko, kakor druge države, ki so podpisale Berolinsko pogodbo. — „Pol. Corr.“ poroča iz Sofije, da se na mnogih krajih prikazujejo roparji, kar pa nima tolikošnjega pomena. Bolgarski ubežniki v Bukareštu so zelo delavni. Zadnje dni se je raznesla govorica, da nameravajo planiti v Bolgarijo. To se ni zgodilo, in bolgarska vlada se je dobro zavarovala proti roparjem.

Vsi **ruski** listi se pečajo z **bolgarskimi** dogodki in so skoraj brez izjeme te misli, da ima Rusija zadnje besedo. V Rusiji je bilo sploh znano, da sedanje sebranje ni prijazno Rusiji. Radovedni pa so ruski krogi, kaj bo storil princ Koburški. — „Novosti“ mislijo, da princ ne bo prevzel bolgarskega prestola proti volji Rusije. Imenovani list piše dalje: Nehoté moramo spomniti, kar smo pisali pred jednim letom. Bolgarska mala država se mora naslanjati na ktero večjih, ako hoče ohraniti svojo samostalnost. Toda v Sofiji tega niso hoteli spoznati. Uganjali so visoko politiko, sklepali zveze in razpošiljali note. Prišel se je boj držav, ki utegne uničiti samostalnost Bolgarije. Pet stoletij so Bolgari pričakovali rešitve. Ko so jo dočakali, ne znajo jo porobiti. Ali ne bodo v Sofiji modrejši? Hočejo li posnemati Poljake? Zaradi teh besedi so regenti prepovedali naš list v Bolgariji. Sedaj pa govoré najboljši bolgarski možje, kakor smo mi pisali pred jednim letom. Bolgarski pesnik Slavejkov je rekel v sebranju, da so Poljaki drago plačali svojo neprevidnost, ker so se zanašali na Evropo. Rekel je Bolgarom britko resnico. Toda strasti so razvnete in preslišijo glas razuma. Vspeha ne bo imela komedija v Trnovem, Rusija pa se je prepričala, da mora svoje namene na vzhodu doseči tudi proti volji Bolgarov. — Vsi ruski časniki trdijo, da so bolgarski poslanci poslušali nasvete drugih držav. „Svet“ piše, da je princ Koburški kandidat Nemčije. „Novo Vreme“ vpraša: Morda bomo zopet morali prositi Bismarka pomoči, ker se je volitev v Trnovem izvršila le iz tega namena, da bi se Rusija sporazumela z Nemčijo? Kaj bo storil princ Koburški? Na to vprašanje odgovoré „Novosti“, da bo princ po nasvetu Avstrije in Nemčije skušal sprijazniti Rusijo z Bolgarijo. „Novosti“ dvomijo, da se priučen to posreči. Najprvo bi morali odstopiti regenti, vršiti se nove volitve v sebranje, in novo sebranje bi smelo voliti kneza. Ako Bolgari tega ne storé, so vsi dogodki v Bolgariji prazna komedija. „St. Pet. Vjedomosti“ pišejo: Položaj v Bolgariji se bo kmalo pojasnil. General Boulanger sicer ni več na čelu dveh milijonov vojakov, toda Francija ima še svojo armado, in Boulanger tudi še živi. Sedanja francoska vlada sicer ni aktivna, vendar bo Francija sodelovala, kedar se prične igra in bodo govorili topovi.

Francoski národní praznik 14. t. m. je minul, in niso se vršili nobeni posebni neredi, kakor se je balo občinstvo. Zvečer dan 13. t. m. so po Parizu igrali vojaške godbe. Okoli 2000 oseb, ki so nosili baklje in lampijone, šlo je pojoč in kričeč pred „Cercle militaire“ na opernem trgu. Zapeli so marseljžo in klicali „živio Boulanger!“ Demonstracija je trajala četrte ure. 14. t. m. pa so dobili vojaki in policija povelje, naj brezobzirno postopajo proti rogoviležem. Iz okolice Pariške je prišlo osem sto orožnikov. Vsi listi so priporočali mir, da se slavnost ne konča z revolucijo. „Intransigeant“ je na prvi strani prinesel članek: „Prostora za narod!“ Rochefort sam je priporočal demonstracije. Pisal je, da se smé klicati pred ministri „Vive Boulanger!“ Vendar je občinstvo opozoril na stroge ukaze, ktere je dobila policija. Ob 6. uri zjutraj se je pričela svečanost. Demonstracija pred Strasburškim kipom vršila se je brez nemirov. Sešlo se je okoli 3000 demonstrantov s zastavami in venci. Posamezne osebe so klicale „Vive Dérouté“ in „Vive Boulanger!“ Občinstvo je bilo mirno. — V zbornici levičarji še vedno napadajo vlado in zahtevajo, naj se loči od desnice. Rouvier je te dni odgovoril: Mi smo ministri miru in nismo ne proti levici ne proti

desnici; nobenega ne bomo preganjali. Delamo za republiko, ako zmerno izvršujemo postave. Desnica zastopa del francoskega naroda. — Poslanci ne zagovarjajo več Boulangerja, celó Clemenceau mu je odpovedal pomoč.

Minuli teden so bili v **belgijski** zbornici burni govori o novi vojaški postavi, ki terjá osebno vojaško dolžnost. Poslanec Woeste je pobijal dotični načrt postave ter rekel med drugim: Obžalujem, da se v tem vprašanju moram ločiti od ministerstva. Toda spoznal sem nevarnost, ki nam preti, in mrežo, ktero so razpeli naši nasprotniki. Z osebno vojaško službo dežela ni zadovoljna, zato jo mora zbornica zavreči. Kralj neki namerava odpustiti sedanje ministerstvo in razpustiti zbornico, ako propade vojaška postava. Kakor se poroča iz Bruslja, zavrgla je zbornica z 69 glasovi proti 62 vojaško postavo. Ministerstvo Bernaert-ovo utegne odstopiti.

Včeraj bi se moral odločiti turški sultan, kaj misli o pogodbi gledé **Egipta**. „P. L.“ piše o tem: Tudi v Londonu ne vedo, kako se bo rešila zadeva. Skoraj gotovo sultan ne potrdi pogodbe. Angleški zastopnik, sir Drummond-Wolf, moral bi bil že včeraj teden zapustiti Carigrad. Sultan pa ga ni hotel vsprejeti v avdienci. Med tem je turška vlada pregovorila angleško, da Drummond-Wolf ostane še do včeraj v Carigradu. Kaj je včeraj sultan odgovoril angleškemu zastopniku, ni še znano. Ako sultan ne potrdi pogodbe, zmagali ste Rusija in Francija proti Angležem.

Iz **Masave** se poroča, da so skrivni zarotniki zapalili trdnjavo Taulud. Nesreča se je zgodila jeden dan prej, ko je Ras Alula hotel napasti italijanske čete. Proti morju je Masava sedaj brez obrambe.

Izvirni dopisi.

Iz Postojne, 14. julija. Zadnjič poročal sem vam, da bodo na Pivki glavne divizijske vojaške vaje meseca avgusta in septembra. Danes morem javiti število vojakov, ki dojdejo k vajah. V Postojni in nje okolici do Razdrtega bode naseljenih 7000 mož; v St. Petru 2000; v Prestranku in Slavini 3800 brambovcev. Nadvojvoda Rainer stanoval bode v Slavini, in sicer — kakor se čuje — pri gosp. župniku Sajovici. — Včeraj je obiskalo našo „Jamo“ osemdeset Ogrov.

Z Gorenjskega, 14. julija. (Ogenj.) 13. t. m. popoldne okoli 1/2 6. ure je zgorela hiša na Brezjah, fare Mošenjske. Ko je nevarnost zvon naznanil, bilo je naglo vse s polja doma v vasi, da zabranijo veliko nesrečo. Moški so storili svoje, njim so ženske pridno donašale vode, kolikor so je mogle dobiti — tekoče, iz vodnjakov, gnojnice — za čedne škafe se jim ni zdelo škoda. Vsi so bili v skrbi, da pogori vsa vas. Pogorela je k sreči samo ena hiša z gospodarskim poslopjem vred in nekaj denarjev. Hiša je bila nekoliko zavarovana pri „Slaviji“. Menimo, da je „Marija Pomagaj“, ktero so vaščani na pomoč klicali, tudi res pomagala, da se niso vnele bližnje s slamo krite hiše. Mošenjski gosp. župan je bil precej na kraji nesreče, da je skrbel za red in potrebno varnost s pomočjo dveh c. kr. orožnikov. Iz Radolice so prihiteli gasilci z dvema priročnima brizgalnicama. Delali so štirje možje izvrstno, in prvič sem videl, koliko tudi take brizgalnice storé. Vsaka župnija naj se s takimi oskrbi! Velika Radoliška brizgalnica je bila tudi na mestu, a vode ni bilo za-njo dovolj. Požigalec je 13letni dečko, menda ne pri zdravi pameti. Že predlanskim je v Popovem, v fari Kovorski, zakuril, kar je vse c. kr. orožni-

napravljeni poti na Karmelski hrib. Na to lepo višino, odkoder je razgled lepši, kakor z Ljubljanskega Golovca, dojdemo okoli 3. ure popoldne. Mi pa zdaj damo našim konjem, mulam in oslom slovo, kajti kmalu ima priti tu mimo Lloydov parnik, da jih nadomesti in nas odpelje. Nastanili smo se v nam odkazanih sobicah na višini, kjer je izvrsten počitek in lep razgled. Drugo jutro po zajutru se podamo jako zgodaj že, ogledat si ondote zanimivosti. Šli smo mi vsi in tudi nek ondotni p. benediktinec — rojen Würtemberžan, ki je z vso prijaznostjo svoje rojake spremljal. Naj spregovorim še nekaj besedi o tem hribu. Visok je nekako 600 m. in v dolgosti pešpota kakih 6 ur in 1/2 pa širjave. Ves hrib skoraj je lepo poraščen s cerovjem, z lorberjem in druge baže dišečimi rastlinami. Tu ima skoraj vsaka cvetka, ako se zmencá, lep prijeten duh. Saj se ta gora z najlepšimi gorami Palestine primerja, in je tudi. Na tej gori živel je jeden najslavnejših prerokov — Elija, in tu je po strašni tri in pol letni suši sprosil od Boga dežja na zemljo. Bilo je tu tudi ogromno število Balovih popov po-

morjenih. Mnogo je tukaj zanimivosti stare in nove zaveze. Splošna misel je, da tu sem prišla je bila najprvo sv. Družina, prišedši iz Egipta. Dobé se tu raznovrstne barve in zaviti ogromni kamni. Tudi živali se rade potikajo po tej gori kot: hijena, mali panter, divji prešič itd. Zato smo vzeli tudi puške. Tudi leteče živali so tu, in prav lahko se dobé gnejzda tu in tam. Potika se tukaj „jezevec“ („Stachelschwein“), od kterega sem jaz dva peresa v goščavi iztaknil, ki so kakor velike iglje ali držala.

Ko tako nekaj ur že korakamo, zavijemo jo bolj navzdol proti morskej obali in pridemo do slovečega Elijevega studenca. Prav podalo se je nam, jedno kupico vode pomešati med črno, močno, cipersko vino, kterega je bil prijazen naš kažipot že doma v žepu svoje velike črne halje vtaknil par steklenic. (Popotnik mora pazljiv biti in skoraj nikjer ne sme palestinske vode same piti.) Pri tem studencu, ki po malem teče v velik, kamnit, izdolben predal, raste nekaj prav lepih plodonosnih limon, pomoranč, tudi figovo drevje je tam. Tu je stanoval v skalo izdolbenih votlinah ubog star Turek s svojimi ženami,

ki so ravno svoja deca v neke cujne zatlačena na figovih vejah sem in tje zibale. Ta Turek je stražnik ondotnega malega vrta in sto metrov proč oddaljene male cerkvice. Omenjeni stražnik ima le nekoliko plače kot pomoček za življenje od ondotnih oo. benediktincev. Videl sem, čemur se ni čuditi, revščino, ktera se ne dá lahko popisati. Zdelo se mi je njegovo stanovanje, kakor sv. Genovefe v brlogu. Vsa njihova obleka je bila tako slaba, da bi jo naš kranjski cunjar zastonj ne hotel s palico v svojo mavho potlačiti. Imele so pa ženske vsaka kakih 30 srebrnjakov na „dratu“ nabranih in okoli glave ovitih. Ko sem začuden izpraševal nekega Turka, ki je vedno le za nami hodil misleč, da bo kaj svoje robe posilil in prodal, odgovoril mi je, da ti tolarji so kupnina in ob jednem dota turških žen. Vsak ženin mora si nevesto odkupiti od očeta, in od tega kupa dá slehrni oče svoji hčeri oziroma nevesti polovico v dar ali spomin nazaj. Isto nabere na „drat“ in najskrbneje do smrti nosi in varuje. Raje tudi tri dni živi brez živeža, kakor pa da bi le enega odrgala, da bi si kaj kupila.

koma obstal, ki sta pobalina častno spremila v Radolico.

Iz Boršta, 14. julija. (Odlikovanje vis. č. g. Alojzija Pavlija.) Mislim, da se do pretečenega torka 12. t. m. pač še nikoli ni zbralo toliko odlične gospode iz vseh stanov v Borštu. Vsaj pa je tudi slavnost, koja je napotila odličnjake v prijazno vas, bila posebna. Omenjeni dan pripel je glavar Koparski priljubljenemu in za šolstvo mnogo zaslužnemu častitemu gospodu Alojziju Pavliju zlati križ, kterega mu je podaril presvitli naš cesar.

Boršt — prva postaja na novi herpeljski železnici — je že sam na sebi kaj prijazna vas. Od cerkve imaš krasen razgled po morji in po lepi dolini, koja se razteza proti morskemu bregu. Dne 12. t. m. pa je bil pogled iz kolodvora prav krasen. — Vse je bilo v zastavah, narodnih in cesarskih. Narod imel je ta dan praznik, vsi so bili praznično oblečeni. Pač jasen dokaz, kako priljubljen je č. g. kaplan pri svojih ovčicah. — Poleg cerkve bil je okusno prirejen šotor, v katerem se je vršila slavnost po sv. maši, koja je ob izvrstnem petji služil prečastiti gospod kanonik Jan iz Doline.

Po sv. maši podal se je slavljence k šotoru, spremljan od g. glavarja Koparskega, viteza Bosizie, od deželnega šolskega nadzornika g. viteza Klodiča, ravnatelja g. Revelanteja, okrajnega nadzornika g. Spinčiča, in od mnogo duhovnikov, s preč. g. dekanom Janom na čelu.

G. glavar opisal je na kratko zasluge gospoda Pavlija toliko na duhovskem, kolikor na šolskem polji, koje niso ostale nepoznane predstojnikom. In v znak priznanja podelil mu je presvitli cesar zlati križ, ki naj ga spominja milosti preljubljenega vladarja, a h krati naj bi bil njemu in družim duhovnikom, kakor tudi svetovnim učiteljem v spodbudo k neutrudnemu delovanju pri izreji naroda. Med „živio“-klici na cesarja in med velikim veseljem vseh navzočih pripel je potem g. glavar križec na prsi č. g. Pavliju.

Gospod slavljence bil je vidno ganjen. Zahvalil se je potem v gorkih besedah za skazano mu odlikovanje in ob jednem narisal je svoje delovanje na šolskem polji — našteval težave odgojevalca — rekel, da večkrat celó roditelji sami delajo zapreke učitelju — opominjal je potem navzoče gg. učitelje k vztrajnemu delovanju itd. Potem zapeli so pevci cesarsko himno. Dve belo oblečeni deklice izročili ste v imenu šolske mladine slavljencu šopka. Prva izgovorila je kratek pozdrav, koji je g. slavljence do solz ganil. Druga učenka izročila je molče svoj šopek; gotovo se je prestrašila, videti odlično gospodo.

Po končani slavnosti podali so se v malo, a prijazno hišo č. g. kaplana, kjer je bil pripravljen obed za blizo 60 oseb. Soba okrašena je bila s podobami cesarske družine. Izmed napitnic omenjam naj najprvo ono priljubljenega g. glavarja viteza Bosizie. Z navdušeno besedo napil je milostnemu in viteškemu cesarju našemu. Ta pozdrav sprejet je bil z glasnim odobravanjem in pevci pod oknom zapeli so prav vbrano cesarsko pesem. — G. slavljence napil je pričujočemu g. glavarju, kterega zaradi prijaznosti in nepristranosti ljubi cel okraj; dalje g. vitezu Klodiču in g. Spinčiču, kot svojima bivšima predstojnikoma. — Tudi ta pozdrav bil je z veseljem sprejet.

Posebno dopala pa je napitnica g. deželnega šolskega nadzornika Klodiča, koji je, naslanjaje se na rek sv. pisma: „qui bene docuit, magnus vocabitur in regno coelorum“ z zgovornimi besedami nazdravil odlikovancu. Proti koncu obeda začelo veselo pokati možnarji. Kaj neki to? Pripeljal se je v svojo rojstno vas pozdravit osebno slavljence presvitli gospod vladika dr. Glavina. Pozdravil ga je znani govornik g. prof. Spinčič, kakor tudi preč. g. prošta dr. Šusta, kteri je spremljal milostljivega. Vsi pričujoči so se oveselili nenadnega pohoda.

Kmalu na to odideta presvitli vladika in gosp. glavar, a mnogo nas je še ostalo v prijateljskem razgovoru. Gotovo pa bude dan 12. julija vsem navzočim ostal v veselem spominu.

Delovanje č. g. Pavlija je tiho, a plodonosno. Gotovo on ni nikoli pričakoval kacega odlikovanja. Dolgo vrsto let podučeval je po več krajih v Istri nedolžno mladino, in sicer z izvrstnim vspehom. Kjer koli je deloval, povsod ga imajo v najboljšem spominu. Pred nekimi leti izročil je zaradi bolehnosti šolo mlajšim močem in je sile svoje posvetil pastirovanju. Vlausko leto razsajala je kolera v bližnji kapla-

niji Ricmanji; pobrala je celó g. kaplana Šveta. V največji vročini moral je potem več tednov po noči in po dnevig. Pavli h koleroznim. Zasluge omenjenega gospoda so toraj velike.

Zvrševaje nepopolni ta popis ne morem si kaj, da ne bi izrekel še jedno željo. In ta je: Bog daj današnjemu slavljencu še mnogo let živeti in delovati med njegovimi ovčicami, ktere so mu, kakor smo se v terek prepričali, vse srčno vdane. Daj Bog, da bi zdrav in vesel med njimi vžival sad svoje vzgoje in svojega truda. Današnji dan naj bi mu sladil večer življenja, kojega je popolnoma posvetil narodu; naj bi mu bil pa tudi malo zadoščenje za vse težave, koje je preстал v svojem 35letnem službovanju.

Razun vže prej omenjene gospode naj imenujem še sledeče gospode, ki so se vdeležili izredne slovesnosti: gg. kanonika Debelak in Koman iz Trsta, g. kanonik Stariha iz Pičena, g. prošt Orbančić in g. gvardian o. Hugon iz Pazina; potem g. dr. Lozer iz Trsta, g. dr. Kapler iz Ljubljane, pa še več drugih gg. duhovnikov in učiteljev iz okolice in iz Istrije.

Iz Tržiških toplic, 15. julija. (Po odhodu cesarjevem iz Pulja.) Tržaški irredentovski listi „l' Istria“, „Indipendente“ ali boljše „Impertinente“ in drugi, so ob važnem dogodku cesarjevega potovanja in tridnevnega bivanja v Pulji trdovratno molčali, kakor znana ptica, ki skriva svojo glavo v pesek, češ, da je s tem zavarovana pred preganjačem — lovцем! Prvi tu omenjeni list „l' Istria“, ki izhaja menda kot dvatedenski list v Poreču, je napadal na isti dan cesarjevega prihoda hrvaške narodnjake, njih hrvaški jezik, narodne učitelje in druge, ki nočejo delati za razširjenje društva „pro Patria“, oziroma italijanskega jezika in „irredentizma“, tako da se mi je gabilo jo brati! In ti listi nas hočejo učiti omike, menda kakoršno imajo njih bratje v gorah Abbruzzih na Neapoljskem, ki napadajo mirne potnike z besedami: „Bezzi o vita!“ Oni hočejo dogodke, ki razveseljujejo avstrijske domoljube, s trdovratnim, abotnim molčanjem zatreti, med tem, ko so prinašali isti listi ravno tedaj nalašč obširne pa vodene in puhle dopise iz Rima in Italije. Da, „Indipendente“ je prinesel na dan prihoda cesarja v Pulj, ali na dan porinjenja¹⁾ železne ladije „Kronprinz Rudolf“ celó neki dogodek iz velike (!) republike S. Marino na Rimskem,²⁾ kako da je udarila strela tam doli in kaj da je vse poškodovala! Pač otročja hudobija! Drugi pa, ki imajo še nekaj površnega, pa le italijanskega domoljuba do Avstrije, kakor n. pr. „l' Eco di Pola“ (štev. 77) tednik, izhajajoč v Pulji, govoré le zaničljivo o državnem poslancu dr. Vitežiću, ki je vodil hrvaške deputacije, te slavofilne trume pred cesarja, kakor tudi o vredniku „Naša Sloga“, duhovniku Mandiću, ter pripoveduje, „kako da je prijazno govoril cesar z laškimi deputacijami italijanski, z drugimi ali nemški ali italijanski, le s slovanskimi deputacijami je govoril v nemščini, češ, da jih je Nj. Veličanstvo primoralo k temu, da naj govoré v državnem jeziku, akoravno pozna vzišeni vladar popolnoma vse jezike in narečja države.“ Da je to većinoma resnica, ni dvomiti, ali grda laž je, da je hotel s tem presvitli vladar slovanske deputacije razžaliti, ker je govoril z njimi v nemščini. Saj je tudi lansko leto govoril poljskim deputacijam v nemškem jeziku, iz vzroka, ker mu ne teče poljščina tako gladko. Pa tudi če bi res nemščina uradno veljala za državni jezik v Oslajtaniji, bi morala veljati enako tudi za malo število avstrijskih Italijanov, a ne samo za Slovane, oziroma Slovence in Hrvate! Da je moralo Nj. Veličanstvo govoriti tudi v italijansčini, ni nobeno čudo, ker je znano, da med mnogimi deputacijami je bilo mnogo takšnih mož, ki malo ali celó nič ne umevajo nemščine, kakoršen je n. pr. Puljski župan Wassermann, kteri, akoravno nosi po svojem nemškem roditelju nemško ime, vendar nemščine skoraj nič ne umeva; naš modri cesar pa noče takih v nemščini neveselih pripraviti v zadrego pri nagovorih. Kako da spoštuje in zná cesarjevič hrvaški jezik, je tudi že sploh znano, ker govori vselej s Hrvati v njih jeziku, in je ravno s tem že parkrat „italijamane“, ki so sicer hrvaške krvi, pa so ga nagovorili v laščini, s tem po zasluženju osramotil.

¹⁾ Za nemški „Stappel-Lauf“ sem slišal v Pulji hrvaški izraz od c. kr. dalmatinskih pomorščakov „porinuće broda u more!“

²⁾ S. Marino (republika), čija grb ima tri stolpe z napisom: Libertas, šteje komaj 8000 duš. Pis.

Znana dobrotljivost cesarjeva pušča povsod za seboj dobrodelne čine.¹⁾ Tako je podaril pri svojem odhodu Puljskim siromakom in onim v Fazani, kjer so bile pomorske vaje 800 gold., poleg tega še tudi lepe nagrade ognjegascem in stražarjem javne varnosti, ki so, posebno pa poslednji s svojimi „Pickelhaubami“ paradirali in hvalevredno skrbeli za vzdržanje reda, kajti samih tujcev je bilo ondi tiste tri dni okoli 30.000! Poleg tega so dobile še naslednje družbe podpore v denarji: Puljsko delavsko društvo, ki je s svojo godbo, zastavo in lepo ozaljšanim ter razsvitljenim poslopjem na griču Zaro kazalo svoje pravo avstrijsko domoljubje, je dobilo 200 gld., t. j. moški in ženski oddelek, sleherni à 100 gld. Potem društvo umetnikov (Artieri), bratovščina (Fratellenza) in društvo veteranov z njih izvrstno godbo, sleherni 100 goldinarjev. (Konec prih.)

Iz Hallovih kopel Gorenjeavstrijskih, 13. julija. (Tukajšni običaji.) Ljudstvo Gorenje-Avstrijsko je jako prijazno ljudstvo. Pa tudi verno. Duhovnika ljubi in spoštuje na potu ga lepo pozdravljajoč. V cerkvi se ljudje spodbudno obnašajo. Šel sem med duhovnim opravilom v cerkev pod kor. Pazno je vse poslušalo govornika kazočega, kako naj se naša volja vselej vda volji Božji. Kakor se bolnik izroči zdravniku ali pa ljudje na morju krmarju, tako se vdajmo brez skrbi neskončno modremu Bogu, ki ne more goljufati. Šepetanja, smejanja med govorom nisem opazil, niti ljudi pobajkovati zunaj cerkve. Posebno mi je bilo všeč, da verniki z duhovnikom cel „Oče naš“ in „Češčeno si Marijo“ na glas molijo. Po mnogih krajih na Kranjskem so ljudje pri očitnih molitvah mutasti kakor riba. Nekaj posebnega je to, da je tukaj do malega vsak dan sv. maša z blagoslovom. Navadno ob 7. uri. K sv. maši pridejo šolarji in zraven pojó. Potem se prične šola.

Poldrugo uro od Halla je stari benediktinski samostan Kremsmünsterski z gimnazijo in krasnim muzejem. Poseben kras mu je visoka zvezdarna. To se ti šibé noge preden jo prisopihaš po zavitih stopnicah na vrh stolpa! Samostanu pripada 26 sosednih župnij, kjer duhovniško službo opravljajo od samostana nastavljeni benediktinci. Leta 1877. je obhajal samostan 1100letnico svojega obstanka. Temu v spomin se zida tukaj v Hallu precéj velika gotična cerkev, ki utegne biti letos posvečena. Zidanje se je pričelo leta 1869. Stroškov bo nad 200.000 gold.

Bil sem v bolnišnici za revne otroke. Sprejemajo se tu notri škrofelasti otroci iz vseh dežel od 4. do 14. leta, nekteri zastonj, drugi za malo plačo. Zdaj jih je notri 94. Oskrbčujejo jih usmiljene sestre. Ko pride zdravnik, da jim žge z nekim kamnom gnojne koščice, jokajo siromački, da se sliši na cesto, milo proseč: Oh gospod zdravnik, nikar! Nekterim izrežejo kar cele nagnite koščice. Revčki nedolžni! Kdo ima krivdo ali otroci ali roditelji? — Zraven tega poslopja je bolnišnica za uboge. Notri je štirideset odrasčenih bolnikov. Plačujejo 50 kr. na dan. Tretja bolnišnica je za vojake. Pokoré se notri vojaki od vseh krajev zavolj bolezni, kakor jih navadno staknejo taki možje.

Vreme imamo suho in veterno. Že tri tedne ni bilo dežja razven par malih rosic. Kmetovalci ga želé, da jim pomoči suho polje in rujave travnike; pa tudi tujci, da se jim ohladi soparni zrak. Po cerkvah se opravljajo molitve za dež. Strn je zrela. Stisnila jo je suša.

Tujcev bilo je do zdaj v tukajšnjih kopelih 1300. Kranjca razven mene ni bilo nobenega. Človeku je hudo, ko ne sliši matrne besede. Zdaj je prišel nek vojak Postojnčan, s kterim se pomeniva včasih po domače. Draginja je tukaj velika. Posebno stanovanja so draga. Jaz stanujem pri g. župniku. Mislim, da pride malokdo v Hall samo na uro gledat. Tudi topličarjem se mudi domu, ko so se dobro skopali v umazani vodi, in nobeden si ne želi več priti nazaj. Zato se poslavljajo pri odhodu z besedami: „Leben Sie wohl, auf Nimmerwiedersehen in Hall“.

Še nekaj. Žganje (spirit zmešan z vodo) je Gorenjeavstrijecem nepoznana pijača. Pojdi na Kranjskem v kmečko krčmo, zagledaš polno mizo smradljivih frakelnov. Tukaj pijó ljudje doma in v gostilnicah le mošt iz jabelk in hrušk, premožnejši pivo. Mošta se veliko pridela. Trdni kmetje ga napravijo do tisoč veder. Pijače je toraj dovolj, tudi

¹⁾ Dobilo je tudi o tej priliki od vice-admirala barona Sternecka in od prvega inženirja noter do zadnjega delavca pri stavbi železnega broda „Kronprinz Rudolfa“, odlikovanja blizo štirideset oseb. Pis.

kadar sadje ne obrodi. Letos ga ne bo veliko. Vedro dobrega mošta velja 3 gold. Po krémah se toči liter po 12 kr. Ko sem povedal, s kako pijačo si Kranjci gasé žejo, se mi je vse čudilo. Rekli so, da je to za deželo največa nesreča. Res je. Ubogo ljudstvo, oči imaš, pa ne vidiš!

Domače novice.

(Presvitli cesar) je potrdil izvolitev g. grofa Thurna predsednikom kranjske kmetijske družbe.

(Vincencijeva družba) obhaja prihodnji torek 19. t. m. letni spomin svojega patrona, sv. Vincencija Pavljanskega s službo Božjo ob šestih zjutraj v Marijaniški kapeli, ter ima potem navadni občni zbor popoldne ob 6. uri v sobani „Katoliškega društva“. Prijatelji in podporniki društva se k tej slovesnosti vljudno vabijo.

(V gimnazijo) se je sedaj v prvem obroku oglasilo 134 novincev; za nemški razred 31, izmed katerih so pri vsprejemni preskušnji trije padli, 28 pa je potrjenih; za slovenska razreda so delali preskušnjo 103, štirje so zvrženi, 99 jih je dobro opravilo. Med temi jih je deset z Gorenjskega, kateri se imajo obrniti do deželnega šolskega sveta, ali vsled ostrejšega vladinega ukaza ostanejo v Ljubljani, ali pojdejo na gimnazijo v Kranj.

(Tour- in retour vozni listki) v Lesce-Bled izdajali se bodo pričeni z jutersnjim dnevom do 30. septembra vsako nedeljo in praznik po zelo znižani ceni, in sicer 1 gold. 80 kr. za II. razred, 1 gold. 20 kr. za III. razred. Ti vozni listki pa so veljavni za retour-vožnjo samo za tisti dan.

(Velika gimnazija v Rudolfovem) je včeraj (15. t. m.) končala šolsko leto. Letno poročilo ima na prvem mestu sestavek: „Die Gegner des Hellenismus in Rom bis zur Zeit Ciceros“, kojega je spisal prof. Leopold Koprivšek. V rednih predmetih je podučevalo 14 učiteljev (med njimi le še edini o. Ladislav iz reda sv. Frančiška). Učencev je imela Novomeška gimnazija letos koncem leta v vseh razredih skupaj 147; med njimi Kranjcev po rojstvu 136, Slovencev 140, katolikov 145. Z odliko jih je zvršilo šolsko leto 12, dobro 92, ponavljalo v kakem predmetu jih bo 22, dvojko jih je dobilo 12 in trojko 7. Dva prvošolca sta bila stara že po 18 let. — Prihodnje šolsko leto se prične 17. septembra s sv. mašo. — Tudi čveterorazredna deška ljudska šola v Rudolfovem je včeraj slovesno sklenila leto. Ob tej priliki je bilo obdarovanih nad 20 pridnih učencev s primernimi knjigami. Na tej šoli je podučevalo pet č. oo. Frančiškanov; imeli so učencev koncem leta 188. Novo šolsko leto začne 16. septembra; vpisovanje učencev se bode vršilo prejšnja dneva.

(Zmaga.) Vkljub silnemu pritisku nasprotne stranke je vendar zmagala narodna stranka pri volitvi skupine občin v okrajni zastop Ptujski 13. t. m. Živel! nevstrašljivi volilci!

(Ptuj — nemško mesto!?) Kdo se ne bo smejal tej bedariji, tudi če jo bere v kakem ultra-liberalnem nemškem listu. Nedavno so imeli v Ptuij tje kaj privandrani Nemci nekako slavnost na korist nemškega „Schulvereina“. Ako smemo verjeti nemško-liberalnim listom, ki ob takih prilikah navadno iz muhe slona napravijo, se je v Ptuij vse gibalo, kar moškega in ženskega spola na nemško ime sliši, in tisto „vse“ je skrbelo, da je bila slovesnost res taka, da ne bo nikomur več mogoče dvomiti, tudi najhujšim političnim nasprotnikom ne, da je Ptuj v resnici nemško mesto! Kaj bodo pa na to rekli vrli Ljubljanski, Mozirski in drugi Sokoli, ki so se lansko leto na lastne oči prepričali, da je Ptuj eminentno naroden, in da nemškega na njem ni družega, nego to, kar je tujega ali pa potujčenega. Jedro prebivalstvo, pa je in ostane vrlo slovensko. Tega ne bo „Schulverein“ predrugačil, naj tudi še toliko svojih vsiljenih slovesnost ondi napravi. Nič mu ne bo pomagalo. Mesto Ptuj, kjer stoji krepak „Narodni Dom“ slovenski, je in ostane slovensko mesto.

(Dragi zdravnik) — pod tem naslovom smo nedavno priobčili nam poslano notico, da nek zdravnik na Štajarskem zahteva za svoj trimesečni trud 3478 gld. hanorara. Dobili pa smo iz onega kraja pojasnilo, iz katerega razvidimo, da se dotični gosp.

zdravnik z omenjeno bolnico ni trudil samo tri mesece, ampak trudil se je ž njo ogromno število dni in noči ter zdravil ono bogato žensko od jeseni leta 1885. pa ves čas noter do 6. januarja leta 1887., ko je umrla.

(Utonil je) pri sv. Marjeti poleg Rimskih toplic danes popoldne (15. t. m.) v Savinji 10 letni učenec Fr. Weber, ki se je vsak dan kopal, akoravno je bil že večkrat kaznovan radi tega. Sploh so pri nas v tej zadevi stariši preveč neskrbni.

(Nasipnino) je kopsala te dni Barbara Trstenjak, triindvajsetletno dekle, v jami pri sv. Tomažu blizu Ormoža. Jama je precej globoka. Vrh nje prav ob kraju pripelje se težak voz, vsled česar se začne zemlja vdirati in Barbaro podspè. Toliko je padlo prsti in posipnine nanjo, da so jo mrtvo venkaj izvlekli.

(„Matica Hrvatska“) pričela je razpošiljati svoje letošnje društvene knjige. Društveniki dobé po 7 knjig: 1. Kišpatić: Kukei Kujiga prva. 2. Kukuljević: Glasoviti Hrvati prošlih vjekova, sa sedam slika. 3. Broz: Črtice iz hrvatske književnosti. Sveska prva. 4. Veber: Put u Carigrad. Sa četrdeset slika; tlorisom Carigrada. 5. Senoa: Sabrane pripovedi. Svezak peti. 6. Šandor-Gjalski: Pod starimi krovovi. Zapisci. 7. Vojnović: Ksanta. Pripoviest.

(General Samec), bivši državni poslanec za mesto Prago, je umrl. Več o tem prihodnjič v posebnem dopisu.

Telegrami.

Carigrad, 15. julija. „Reuterjevo izvestje“: Na okrožnico turške vlade gledé bolgarskega vprašanja je Rusija odgovorila in izjavila, da ne ugovarja osebi princa Koburškega, vendar ne more potrditi nobenega sklepa sedanjega sebranja. Odgovori Nemčije, Avstrije in Italije povdarjajo, da potrdijo vsako rešitev bolgarskega vprašanja, če se strinja z Berlinsko pogodbo. Odgovor angleške vlade še ni znan.

Essen, 15. julija. Alfred Krupp, lastnik znane livarne topov, je umrl.

Tuji.

13. julija.

Pri **Matiču**: Ungar, Reimann, Mayer, trgovci, z Dunaja. — Lederer, trgovec, iz Prage. — Alojzij Heger, trgovec, iz Spodnje Avstrije. — L. Kasperek, inženir, iz Grada. — M. Mauer, nadinženir, iz Maribora. — J. Stare, posestnik, z sinom, iz Kamnika. — Gustin in Mahora, zasebnika, iz Novega mesta. — J. Kaučig, stotnik, z sinom, iz Trsta. — Buchreiner, Vau-potič, Wauehnitz, in pl. Calo, zasebniki, iz Trsta. — Morpurgo, zasebnik, z družino, iz Gorice. — A. Pogačnik, trgovec, iz Cirknice.

Pri **Stonu**: Rösler, Fischbach, Kraman, trgovci, z Dunaja. — J. Schell, trgovec, iz Prage. — F. Weber, trgovec, iz Štajarskega. — A. Popper, tovarnar, z soprogo, iz Brna. — T. Vidovič, nadporočnik, iz Mostara. — P. Merlin, trgovec, iz Beljaka. — A. Satram, logar, iz Kranjskega. — Somazzi, Simon, Malabotich, zasebniki, iz Trsta. — G. Korossan, posestnik, z družino, iz Postojne. — Jenko in Battek, zasebnika, iz Gorice. — J. Marosceovich, zasebnik, iz Laškega. — Ditrich, posestnik, z družino, iz Postojne. — Marija Zankovich, zasebnica, iz Sežane.

Pri **Bavarskem dvoru**: Kneisl in Brem, zasebnika, iz Nemčije. — Karol Hoffmann, trgovec, iz Ogerskega. — J. Oberwalder, tovarnar, iz Domžal.

Pri **Južnem kolodvoru**: F. Hörder, potovalec, iz Lipsije. — Srečko Ivanetič, učitelj, s Kranjskega. — K. Skavini, kupčevalec, iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dni	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.		739.48	+22.3	brezv.	jasno	
15. 2. u. pop.		737.99	+28.1	sl. sever	oblačno	0.00
9. u. več.		737.85	+22.0	brezv.	sk. jasno	

Jasno in vroče. Srednja temperatura 24.1° C., za 5.1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

16. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 15 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 „ 10 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 70 „
Akcije avstr.-ogerske banke	890 „ — „
Kreditne akcije	281 „ 80 „
London	126 „ 40 „
Srebro	— „ — „
Francoški napoleond.	10 „ 01 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 96 „
Nemške marke	62 „ 05 „

Tržne cene

dné 16. julija t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	7	15	Špeh povojen, kgr.	—	64
Rež, „	4	55	Surovo maslo, „	—	90
Ječmen, „	3	25	Jajce, jedno „	—	2
Oves, „	2	92	Mleko, liter „	—	8
Ajda, „	4	22	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso, „	4	22	Telečje „	—	50
Koruz, „	5	20	Svinjsko „	—	60
Krompir, „	1	96	Koštrunovo „	—	36
Leča, „	12	—	Pškanec „	—	45
Grah, „	13	—	Golob „	—	15
Fižol, „	11	—	Seno, 100 kgr.	—	1 60
Maslo, kgr.	1	—	Slama, „	—	1 96
Mast, „	—	66	Drva trda, 4 mtr.	—	6 40
Špeh svež, „	—	60	„ mehka, „	—	4 10

Katoliškemu podpornemu društvu v Celji za vzdrževanje dekliške šole šolskih sester

so nadalje darovali, oziroma letnino plačali p. n. č. gg. udje:

(Konec.)

Premil. gospod knez in škof Jakob Maksimiljan	20 gl.	— kr.
Črnko Jožef, farni oskrbnik v Lembahu	3 „	— „
Korošec Neža, posestnica	5 „	— „
Muha Jožef, kaplan pri sv. Rupertu	2 „	— „
Gmeiner Karol, župnik v Širji	2 „	— „
Župnija „Prihova“ za sv. leto po 3. g. Modicu	14 „	74 „
Westermayer Marija, gospa v Celji	2 „	60 „
Frančiška, žl. Aulinger	100 „	— „
Vošnjak Lovro, župnik v Št. Jurju	2 „	— „
Vrečer Antonija	2 „	— „
Zolgar Miha, profesor na gimn. v Celji	5 „	— „
Marčink J. a conto Vrečkotovega voilla	10 „	— „
Kovačeva hiša na Zg. Hudinji	7 „	— „
Kmecl Franc, pos. v Celji	5 „	— „
Majer Franc, posestnik na Polulah	2 „	— „
Stožički Alojzija	2 „	— „
Levičnik, posestnik na Bregu	2 „	— „
Šijanec Alojzij, kaplan pri Novi cerkvi	2 „	— „
Volilo po ranjcem g. A. Zuza	199 „	63 „
Kresnik Jožef, kmet v Teharji	2 „	— „
Šuta Rupert, župnik v Zaverču	10 „	— „
Stiplovšek Valent, župnik v Ločah	5 „	— „

Bog plati vsem!

ŽELODČEVA ESENCA

lekarnja Piccoli-ja
v Ljubljani

To zdravilo napravljeno je po navodu, kojega je priobčil c. k. vladni svetnik in deželno-zdravstveni poročevalec za Kranjsko, g. dr. Emil vitez Stöckl. Izvrstnost esence potrjujejo zelo učeni zdravniki in tisočero ljudi, ki so jo rabili; ozdravlja želodčeve in telesne bolezni, posebno pa zaprtje, vrančine in jetrne obolenosti, kakor tudi hemoroide ali zlato žilo, želodečno in prehajalno mrzlico in je najboljša sredstvo zoper gliste pri otrocih.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzioli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (2)

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (27)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z 2/10 L.

„ „ 50 „ „ 1/10 L.

Kdor-koli postavlja ali zida kakošno poslopje in potrebuje železja, obrne naj se na

Franc-a Terček-a,

trgovca z železjem na Valvazorjevem trgu št. 5, v hiši c. k. okrajnega glavarstva.

Tu se dobé po nizkih cenah v obilnem izboru:

Vezi za zidovje, opore (traverze) in stare železniške šine za oboke, Portland in Roman cement, stokador in alabaster gips, štorje za štokadoranje, asfalt za tlak, sklejni papir (Dachpappe), štedilna ognjišča (šparherdi) in posamezni deli za zidanje istih; okovi za okna in vrata in druge pri stavbah potrebne stvari.

Za obilna naročila se vljudno priporoča

(16) gori podpisani.